No. 24, 9 SEPTEMBER 1941

De Nationaal-Socialistische Vrouw

Verschijnt om de 14 dagen. Uitgave: NENASU, Rotterdam
Opstelster: A. W. te Luij, Zeestr. 76, Den Haag, Tel. 182440
Administratie-adres: Postbus 832, Rotterdam, Tel. 72916

Abonnementsprijs: *f* 0.79 per half jaar: *f* 1.58 per jaar; bij vooruitbetaling op giro 207915 ten name van Volk en Vaderland, Rotterdam (met vermelding „Vrouwenblad"). Voor zoover de voorraad strekt kunnen losse nummers worden aangevraagd bij de Nenasu, Postbus 832, Rotterdam, Telefoon 72916. — Prijs 10 cent met inbegrip van porti. — Advertenties 50 cent per regel — Korting bij contract.

G. E. MONSEES—VAN DER VEEN :

OP DE BRES

NEEN, het zijn niet alleen onze Kameraden, niet alleen zij, daar in 't verre Oost-Europa vechtend voor het bestaan, voor het behoud van Volk en Vaderland, die op de bres staan.

Het zijn niet alleen de mannen, de vele dapperen der verschillende legioenen van onderscheiden naties. Het zijn óók de vrouwen, de Nationaal-Socialistische vrouwen die op de bres staan! Die op haar eigen wijze den strijd hebben aangebonden tegen al datgene, dat een goede ordening, een nieuwen opbouw, een vredelievend samenwerken der volkeren in Europa belet. Die hebben ingezien: het verderfelijke van onéénsgezindheid, van de verwording der maatschappij door klassenhaat, van de wantoestanden onder een democratisch beheer; en die zich aaneensluiten, steeds meer en in steeds nauwer verband, om mee te helpen een nieuwen Staat te bouwen op de hechte basis der volkseenheid. Daarin zullen zij haar vaste plaats innemen en zij hunkeren ernaar haar eigen taak daarin te vervullen.

De Nationaal-Socialistische vrouwen zijn nu niet meer zooals zij vroeger eens waren. Langzaam maar zeker zijn zij gaan beseffen wat het beteekent een Nationaal-Socialistische vrouw te zijn! En zij hebben haar levenshouding daarnaar gericht. Dat gaat niet zoo ineens en ook niet zoo gemakkelijk. Zooveel nieuws moet er geleerd worden en zooveel ouds nagelaten, zoo dikwijls leefden zij op een eiland, bekommerden zich niet om het groote geheel.

Nu hebben ze ingezien, onze Nationaal-Socialistische vrouwen, dat zoo'n beetje liefdadigheid-plegen op eigen houtje onder het genot van een kopje thee haar volksgenooten niet veel verder brengt. Dat haar bridge-clubje des middags, o, zeker, wel heel genoegelijk is, maar dat het den nood van haar buurman niet lenigt. En dat het eindeloos babbelen over de schutting met buurvrouw, die aan den anderen kant ook haar wasch doet, haar gezin niet ten goede komt. Onze vrouwen hebben daar geen tijd meer voor. Want ze moeten vanavond immers naar een N.S.B.- of N.S.V.O.-vergadering. En haar huishouden mag daar niet onder lijden. Want ze staan op de bres!

Ze waken voor het heilig houden van het hartvuur en voor het veilig houden van het haardvuur. Ze zijn waakzaam geworden en staan op de bres voor de jeugd!

Haar kinderen zullen later niet jarenlang werkloos rondloopen in een ontredderde maatschappij. Dus moet ervoor gezorgd worden, dat haar jongens flinke arbeiders worden, werkers met hoofd en hand, goed onderlegd en vlijtig; die beseffen dat arbeid een eereplicht is en die liefde tot 't vaderland hebben. Zij zullen later ook op de bres moeten staan voor de veiligheid van hun land, dit liefhebben en verdedigen, zooals hun vader het nu doet.

Haar dochters zullen straks haar vrouwelijke eigenschappen moeten aanwenden ten dienste van haar volk.

Den meisjes wordt dus al vroeg geleerd haar gaven van hoofd en hart in dien geest te ontwikkelen. Hun moet worden bijgebracht, dat het plicht is: te dienen zonder er belooning voor te vragen, zich op te offeren met blijmoedigheid en te zorgen dat haar handen niet verkeerd staan op elk gebied, waar alleen zachte vrouwenhanden liefdevol kunnen steunen en leed verzachten.

Ze zijn waakzaam geworden, onze vrouwen: ze staan op de bres voor haar gezin! Ze waken tegen verwildering van zeden en bandeloosheid. Want zij hebben gezien hoe al te vele jonge menschen van dezen tijd uit den band zijn gesprongen door het-op-straat-zwerven; uit het gareel geraakt, doordat ze te veel aan zichzelf werden overgelaten en zoo zelfs vervielen tot een ergerlijk vandalisme. Zij hebben begrepen, dat slechts een sterke Staat gevormd kan worden door sterke huisgezinnen.

Ze zijn waakzaam geworden; ze staan op de bres voor haar gezin en haar volk! Zij weten, dat vele volksgenooten zich wanhopig afvragen: „Wat moet er van mij worden, nu ik oud en afgeleefd ben en niet meer werken kan?" De Nationaal-Socialist zal niet gedoogen, dat oude menschen, die hun leven lang hard geploeterd hebben, hun levensavond met angst tegemoet zien, omdat zij daarvoor geen geld op zij konden leggen. Onze volksgenooten zullen geborgen zijn in den schoot van het eigen volk.

De Nationaal-Socialist zal ook niet meer gedoogen, dat huismoeders, ziek en slap van al de zorgen en ellende die zij doorstonden, zich op de been moeten houden, omdat er geen hulp te krijgen is, of geen geld om een hulp te betalen. Anderen zullen de plaats van die huisvrouwen tijdelijk innemen en een nationaal-socialiste zal liever zelf dubbel hard de handen uit de mouwen steken, dan haar volksgenoote te zien ondergaan.

Zoo werken zij mede in dat steeds groeiende leger der N.S.V.O., dat dag aan dag, doelbewust en trouw, een stapje nader komt tot ons aller groot en zuiver ideaal.

DE NATIONAAL-SOCIALISTISCHE VROUWEN STAAN OP DE BRES!

Tini H. Smit:

De werkzaamheden van de Vrouw op het land in Oogsttijd

Sikkels klinken,
Sikkels blinken,
Ruischend valt het graan

Zoo is dan de oogsttijd aangebroken.

Oogsttijd!

Welk een diepe beteekenis houdt dit woord in voor ons Volk, maar in het bijzonder voor ons landvolk. En o, schrijnende jammer! Hoe weinig wordt dit door de meeste bevolkingsgroepen begrepen en gewaardeerd.

Zij hebben geen kennis aan de dichtregels:

Wat kost het al moeite en zorgen
[en vlijt
Eer 't graan van den akker
Als brood van den bakker
Door 't keelgaatje glijdt.

Wanneer er al een kleine kentering is te bespeuren, dan komt dit nog niet uit verstandelijke overweging of uit eerbied voor hun voedselverzorgers, veeleer spreekt in deze alleen nu nog maar de maag.

Wij, als landvolk, hebben vanaf den tijd, dat het zaaikoren uitgestrooid werd, voortdurend de zorgen voor den komenden oogst gehad.

Ja, ook wij vrouwen, wij boerinnen, boerendochters, arbeidersvrouwen en -dochters, want het is een natuurlijk instinct, dat onze zorgen ook uitgaan naar het bedrijf. Daar waar dit niet het geval is, daar heeft men niet het recht zich een vrouw of dochter van het platteland te noemen.

Helaas zijn er nog zoovele boerenvrouwen en boerendochters en ook arbeidersvrouwen, voor wie het woord „vensteraap" van toepassing is.

De boer is verbonden met zijn grond, met den bodem, evenzoo moet dit echter zijn met zijn vrouw en dochters; ook zij moeten zich verbonden weten met den bodem.

In het najaar wordt er geploegd, geëgd en gezaaid. En wanneer er gedurende den winter, een strenge vorst, of een langdurige regenperiode komt, wordt er zeker in ieder gezin met angst en zorg gesproken over den oogst.

Wanneer het voorjaar komt en wij zien de akkers weer groenend uit den winter te voorschijn komen, dan gaat al spoedig de boer eens kijken hoe het staat met het winterkoren, en het zomerkoren wordt weer met hetzelfde vertrouwen over den akker uitgestrooid en ingewerkt.

Hoe vaak gaan niet tezamen de boer en de boerin des avonds na gedaan werk, nog eens weer het land in, om de vorderingen van de gewassen vast te stellen.

Wanneer in Maart de „Biddag" voor het gewas wordt gehouden, dan beteekent dit, dat het geheele gezin van boer en arbeider hierbij tegenwoordig is. Zij immers weten, dat Moeder Aarde gierig is in het geven, dat het juist de grilligheden van de natuur zijn waarvan zooveel afhangt. Zij immers weten, dat het juist deze Goddelijke natuurkrachten zijn, als vocht en warmte, die onze gewassen doen groeien en bloeien.

Hoe vaak dwaalt nog de boer met zijn vrouw langs de akkers, om met liefde zijn gewas te aanschouwen. Het is voor hem en haar als spreken de planten tot hen; ieder jaar zijn het andere en toch ook weer dezelfde.

Zoo groeit het koren op, totdat de tijd daar is, dat er geoogst moet worden. Dan wordt alles hiervoor in gereedheid gebracht.

Oogsttijd! Wat een drukte!

Hoe vergist men zich wanneer men zegt, dat de boer den oogst begonnen is, want aan zoovele oningewijden is het nog steeds onbekend gebleven, dat ook dan juist de vrouw van boer en arbeider zoo'n groot aandeel hebben, althans bij den kleinen boer en arbeider.

Dagen van te voren heeft deze vrouw er reeds voor gezorgd, dat tegen den oogsttijd alles in huis aan kant is en de kleeding van haar gezin netjes in orde. Alles wat uit haar tuin nog kon worden ingemaakt is afgewerkt, want in de drukke dagen van den oogsttijd is daar geen tijd voor.

's Morgens vroeg wordt het noodzakelijkste werk in huis gedaan, meestal nog vooraf gegaan door het melken van de koeien, en dan gaat de vrouw met de kinderen, die nog niet naar school gaan, naar het land. Vaak zijn de ouderen al met Vader

HET LACHENDE GEZICHT VAN VOLENDAM.
(Foto: Heukels)

meegegaan om voor schooltijd nog mee te helpen en wanneer zij vacantie hebben, beteekent dit, dat deze vacantie grootendeels aan den oogst wordt gewijd.

Hoe vaak ziet men niet, dat zelfs zuigelingen mee moeten naar het land, omdat het bestaan van het gezin den arbeid van de vrouw niet kan missen.

Welk een schrijnende tegenstelling in ons Volk!

Wanneer men dan met het heele gezin op het land is, blijft men er meestal den geheelen dag om niet telkens zooveel tijd te verknoeien met het naar huis gaan. 's Middags wordt er dan brood gegeten. Een half uur voor het werk 's avonds beëindigd zal worden, gaat de vrouw huiswaarts om voor een warmen maaltijd te zorgen. Deze wordt heel vaak den avond van te voren al klaar gemaakt; zoodoende vergt hij nu niet zooveel tijd. Na afloop van den maaltijd worden de noodzakelijkste dingen nog gedaan, b.v. kousen stoppen, iets verstellen, en ook het eten voor den volgenden dag wordt weer, voor zoover mogelijk, klaargemaakt.

Het gaat dan in haar huis niet zooals zij dat gewoon is te doen; de vertrekken krijgen alleen op Zaterdag of Zondagmorgen een goede beurt; maar dit komt zeker weer in orde als de oogst achter den rug is en het koren geborgen zal zijn.

Natuurlijk heeft ook de boerin haar werkzaamheden op den oogst ingesteld. Zij weet, dat nu haar dochter of dienstmeisje niet in huis kan blijven, er moet meegeholpen worden bij het oogsten! Zij heeft haar werk nu alleen op de boerderij.

Zij zorgt er voor, dat 's middags het eten klaar is als het volk van het land thuis komt, zij zorgt ervoor, dat er weer koffie en brood gereed is om mee naar het land genomen te kunnen worden. Zij schuurt de melkbussen en zorgt ervoor, dat de koeien gemolken worden. Verder heeft zij nog de vele andere huishoudelijke bezigheden en de verzorging van den tuin.

Wat doet nu de vrouw op het land aan den oogst?

De vrouw maait niet het koren, dat is het mannelijke werk. Zij welt, d.w.z. zij maakt de garven (het stroo bij gelijke hoeveelheden neerleggen). Dit gebeurt met haken, z.g. welhaken. Dan moeten de garven gebonden worden, hetgeen gedaan wordt met stroo.

Ze neemt van de garf een klein handje vol stroo in een hand, tilt met de andere hand het onderste gedeelte van de garf op en slaat den band (de kleine hoeveelheid) er omheen. De twee uiteinden worden dan een paar maal om elkaar heen gedraaid en het gedraaide van onder naar boven door den band gehaald; dan zit 't! Bij het boveneind, dus daar waar de aren zitten, pakt zij in iedere hand een klein beetje van de garf, dat in tegenovergestelde richtingen er om toegelegd weer omgedraaid en doorgehaald wordt.

De garven blijven eerst liggen en worden voordat men den akker verlaat aan hokken gezet (tien, twaalf of meerdere garven tezamen is één hok).

Wanneer de man zicht, wordt door de vrouw alleen gebonden en dan ook direct aan hok gezet, dus volledig afgewerkt.

En wat draagt de vrouw dan wel bij dezen arbeid? Meestal draagt zij een japonschort, dat ook van voren heelemaal gesloten is. Zij heeft lange mouwen of apparte mouwen, om haar armen tegen het scherp afgesneden stroo en de aren te beschermen.

Zij draagt geen hoed, maar een hoofddoek, omdat zij zich voortdurend moet bukken en natuurlijk draagt ze klompen.

„DIRNDL"

(Foto: Sonja Georgi-Recla)

Jammer is het, al mag het dan practischer zijn, dat vele vrouwen op het land er toe overgegaan zijn zich te vermannelijken door een overall te dragen. Wij zien toch zoo graag den gezamenlijken arbeid van man en vrouw. Laat men toch vrouw blijven, óók in onze kleeding bij ons werk op het land!

Bij het binnenhalen van het koren is het ook vaak het werk van de vrouw om de wagens vol te laden.

Eindelijk is dan de oogsttijd afgeloopen. Het kostbare koren, dat voor menig mensch en dier tot voedsel verwerkt zal worden, is veilig geborgen in schuren of korenmijten.

Dan wordt de „Dankdag" gehouden en weer is ons landvolk van diepe dankbaarheid vervult, er zich van bewust, dat de Schepper een rijken oogst heeft gegeven.

Op de bres!

Ons pad is door bloeiende velden gegaan;
Wij hebben een zee van ellende doorstaan,
Den wiss'lenden gang van ons streven,
Hier afgunst en haat, daar verned'ring of spot,
Maar in ons bezieling, en rijk was ons lot.
Wij, strijders, zijn staande gebleven!

Thans woedt om 't bestaan een geweldige strijd,
Wij worden geleefd, in onstuimigen tijd
Van lijden en juichen en vreezen.
Een dwarrelend blad in den jagenden wind;
Nu sterk als een leeuw, dan weer zwak als een kind;
Een lach en een traan is ons wezen.

Maar één ding staat vast, als in branding de rots:
Onze Nederlandsche aard, onze koppige trots!
Dat geeft ons een wonder vertrouwen.
Hoe der volk'ren lot na den krijg wordt beslist,
Wij staan op de bres! Nationaal-Socialist,
Om samen met Mussert te bouwen!

G. E. MONSEES-v. d. VEEN

HILVERSUM, 22 Aug. 1941.

Boekbespreking

JUAN MELLE
„BART NEL, DE OPSTANDELING"
WERELDBIBLIOTHEEK N.V. —
Amsterdam, Sloterdijk — 1936

Juan Melle biedt ons hier een kleine roman, die zich in Transvaal afspeelt. Bart Nel, een jonge Zuid-Afrikaner van het oude slag, woont op een „plaats" (het Afrikaansche woord voor boerderij) met zijn vrouw en 2 kindertjes. Hij werkt hard en weet daardoor een eenvoudig maar goed bestaan voor zijn gezin te scheppen.

Het verhaal begint in October 1914, kort vóór de z.g. rebellie. Bart en zijn vrouw Fransina hebben een groote vereering voor generaal Botha, een der helden uit den 3-jarigen Vrijheidsoorlog. Zooals bekend, komt Botha steeds meer onder den invloed van Smuts en in Oct. 1914 kondigen deze beide mannen aan, dat het parlement besloten heeft Duitsch-Zuid-West binnen te vallen, dus.... met hun aartsvijanden, de Engelschen, samen te gaan. Een deel van de Boeren komt hiertegen in opstand en besluit de regeering niet te gehoorzamen; een ander deel geeft de regeering gelijk en is bereid te vechten. Het is Engeland dus alwéér gelukt splitsing tot stand te brengen en in dit geval nog wel bij menschen van één stam!

Ook Bart Nels boerenbloed verzet zich tegen dit onrecht en hij besluit met vele anderen de wapens te keeren tégen de regeering. Fransina is het niet eens met haar man; zij blijft een z.g. „Bothaiet", doch meer uit koppigheid dan uit overtuiging. Als haar man ten strijde trekt, verwijt zij hem dit hevig; zij gaan in onvrede uit elkaar.

De opstand wordt spoedig neergeslagen; de aanvoerders, onder wie Bart Nel, worden in de gevangenis geworpen.

Fransina kan haar man niet vergeven; zij zoekt hem niet op. Zij geraakt in geldelijke moeilijkheden, de plaats moet verkocht worden; zij wordt steeds verbitterder en als een rijke jeugdvriend van haar, die altijd naar haar „gevrijd" heeft, haar voorstelt van Bart te scheiden en met hem te trouwen, bezwijkt zij voor dit aanbod. Bart stemt zonder meer toe; hij is een man, die geen „halfheden" kent; hij houdt veel van zijn vrouw, maar, dat zij hem zóó iets aan kan doen.... dat is voldoende voor een volkomen breuk. Eigenlijk valt dit Fransina tegen; zij had gehoopt Bart jaloersch te maken en hem zóó weer voor zich te winnen. Nu het zóó gaat, trouwt zij haar jeugdvriend dan maar. Natuurlijk wordt dit huwelijk, zij het dan niet bepaald ongelukkig, ook weer een teleurstelling voor beide partijen. Als Bart uit de gevangenis terugkomt, wil Fransina weer naar hèm toe, maar hij weigert haar nu als zijn vrouw terug te nemen. Dan blijft zij maar weer bij haar tweeden man!

Bart woont nu in een verlaten huisje met zijn dochtertje, waarvan hij zielsveel houdt. Als dit kind voor zijn opvoeding naar een grootere plaats moet, blijft Bart geheel alleen. Alles is hem nu ontnomen: zijn vrouw, zijn kinderen, zijn grond; maar hij blijft zichzelf; de man uit één stuk, die geen compromis, geen schipperen kent, liever alles afstaat dan zijn ziel geweld aan te doen; de echte stoere Boer! Deze man wint ons hart in dit mooi geschreven boekje.

De vrouw is ons echter een volkomen onbegrijpelijke figuur, die ons eerder afstoot dan aantrekt. Hoe kan een vrouw haar man, de vader van haar kinderen, als hij in de gevangenis zit, dus in geestelijken nood verkeert, eerst in haar gedachten, daarna in werkelijkheid kwellen en in den steek laten? En waarom? Omdat het haar materieel slecht gaat tengevolge van de afwezigheid van haar man. Die man, die goed en bloed inzet voor het recht van zijn volk, wordt alleen gelaten door het „thuisfront". Wij stellen ons een ander ideaal voor oogen: man en vrouw: schouder aan schouder! Kameraden in lief en leed! Offeren kunnen voor elkaar en niet uit puur eigenbelang een eigen weggetje willen gaan!

Wij kunnen dit boekje zeer ter lezing aanbevelen. Het verplaatst ons met enkele pennestreken geheel in het leven der Transvaalsche Boeren van den tegenwoordigen tijd; waar die gelegenheid ons geboden wordt, moeten wij haar met beide handen aangrijpen! A. P.—M.

„Onze Indische Geschiedenis" door Joh. van Hulzen. Uitgave: J. H. Kok N.V., Kampen.

Van alle geschiedenisboeken, die mij in den loop der jaren bij het onderwijs onder de oogen zijn gekomen, is dit wel het meest frissche, interessante en uitgebreide, wat ik tot nu toe over Indië las.

Geen dorre opsomming van feiten, doch een overzichtelijk geheel; oorzaak en natuurlijk gevolg, begrijpelijk en appetijtelijk meegedeeld, iets wat voor jonge menschen een eerste vereischte is.

Het is geen „schoolboek", maar simpel „een boek", waarmee je in een hoekje gaat zitten en waarnaar de jeugd uit zichzelf zal grijpen, iets wat met de meeste studieboeken niet het geval is.

Rijk gedocumenteerd vlot en frisch geschreven, voorzien van artistieke teekeningen, is het een boek, dat ik gaarne op elke school en in handen van vele volwassenen zou zien; het zal zeer zeker niet weinig meewerken, om ons, Nederlanders, meer interesse in het begrip van Indië te geven.

Met belangstelling kunnen we een volgend werk over „Onze West" tegemoet zien. C. W.

Foto rechts: In een hoek van een „kamer" in een „woning" te Sluzk spelen twee kindertjes in hun „bedjes". De punten, die U op de foto ziet, zijn geen oneffenheden in de foto maar . . . . vliegen.

Foto links: Dit is de . . . . „keuken" van een Kolchos arbeiders„woning".

Uit het Sowjet-Paradijs

Bijna 25 jaren hebben de machthebbers van het Kreml het volgehouden het Sowjet-paradijs te isoleeren van de buitenwereld. Dit had ten doel: ten eerste dat de Sowjet-onderdanen door aanschouwing van sociale toestanden in andere landen niet in opstand zouden komen tegen de in eigen land heerschende toestanden en ten tweede vreesde men ongewenschte pottenkijkers uit het buitenland. Men hield de bevolking voor, dat zij het goed had en dat er in het buitenland schreeuwende toestanden heerschten. Nu de Duitsche soldaat de poorten van het Sowjet-paradijs heeft opengerameid, komen de ware toestanden in het volle daglicht te staan. Waren wij al voorbereid door de berichten van de enkele journalisten, die vóór den oorlog in het Sowjet-paradijs wisten door te dringen, thans kan de berichtenstroom ons ongehinderd bereiken. Niet alleen leeren de Duitsche bevrijders de gruwelijke handelwijzen der Gepeoe kennen, bij hun doortocht door steden en dorpen komen zij ook in aanraking met de meest afgrijselijke toestanden op sociaal gebied. Een fotoverslaggever van Associated Press, Berlijn, maakte een tocht door het bezette Oekrainsche gebied. De woningtoestanden zijn onbeschrijflijk. De hierbij gepubliceerde foto's geven slechts gedeeltelijk weer hoe het er in werkelijkheid in het Sowjet-paradijs uitziet. De opnamen werden niet gemaakt van een tijdelijk onderdak voor vluchtelingen, maar van permanente „woningen", die in den oorlog gespaard zijn gebleven. De „meubileeringen" zijn van dien aard, dat men slechts kan spreken

van vodden, lompen, kisten. In de Sowjet-Unie bedient men zich bij gebrek aan behoorlijke kasten van koffers en kisten, waarin het armzalige boeltje wordt geborgen. Kinderen spelen in vuile krotten en worden geplaagd door dikke vliegen, die, aangetrokken door al dat vuil, bij zwermen komen opzetten. In een der „woningen" was de lucht zoo verpest, dat de fotograaf steeds weer naar buiten moest om adem te halen. Het begrip „Moeder en kind" kent men in de Sovjet-Unie, waar de

De fotoverslaggever had bij zijn mondvoorraad eenige bonbons, welke hij onder de kinderen verdeelde. Zij durfden de bonbons echter niet te eten hetgeen te wijten was aan het feit, dat zij zooiets nog nooit gezien hadden! In ieder geval kreeg deze kleine bengel den smaak te pakken en stopte meteen twee bonbons achter elkaar in z'n mond.

Boven: Moeder en kind in het Sowjet-paradijs. De fotograaf die deze opname maakte moest af en toe buiten een luchtje gaan scheppen om zijn werk behoorlijk te kunnen verrichten. En dan te bedenken, dat er in deze atmosfeer kinderen moeten opgroeien

Rechts: Babies „wieg". Aan den wand de propagandaplaat, die de bevolking het ideaal voorspiegelt, zooals het *zou* zijn: boer en soldaat, beschermer van het volk! (Foto's: Associated Press)

vrouw zou worden „bevrijd" van den last van de kinderopvoeding(!), niet. Elk greintje moedergevoel wordt uit de Russische vrouw gezogen. Jeugd kennen de kleinen niet. Zij worden in kindertehuizen ondergebracht, waar

N.S.V.O. NIEUWS

De N.S.V.O.-Collecte voor het Duitsche Roode Kruis

Naar aanleiding van de gift aan het Duitsche Roode Kruis ontving de N.S.V.O. het volgende schrijven uit Berlijn:

„De Führer en Reichskanzler heeft mij opdracht gegeven den leden der N.S.V.O. zijn hartelijken dank uit te spreken voor de aanzienlijke gift ten bate van het Duitsche Roode Kruis.

get. de Minister van Staat en Chef der Kanselarij van den Führer"

Ook de Oberbefehlsleiter van het Kriegshilfswerk van het Duitsche Roode Kruis zond een schrijven aan de landelijk leidster, waarin hij zijn dank uitsprak voor de f 70.000 en den gouden trouwring hem door bemiddeling van mevr. Seyss-Inquart overhandigd. Met belangstelling heeft de Oberbefehlsleiter kennis genomen van het feit, dat dit bedrag werd bijeengebracht door collectes, welke werden gehouden door de N.S.V.O.-sters.

Generaal Seyffardt dankte in een hartelijk schrijven voor de f 7000.— bestemd voor de afdeeling Ambulance van het Nederlandsche Legioen. O.a. schreef hij:

„In het bijzonder zou ik het op prijs stellen, indien U mijn dank zoudt willen overbrengen aan de Kameraadskes, die hun tijd en moeite hebben gegeven voor het doen slagen van deze collecte. Hun socialisme van de daad schiep de mogelijkheid, dat U dit bedrag ter beschikking kon stellen ten behoeve van de zoo noodzakelijke medische verzorging der Vrijwilligers aan het Oostfront."

En tenslotte ontving kam.ske De Ruiter een schrijven van het departement van Defensie, waarin werd dank gezegd voor de f 10.000 en de sigaren, bestemd voor onze oorlogsgewonden.

LAREN-BLARICUM

Begunstigd door goed weer, werd er op 3 Augustus j.l. op een weide van het landgoed „Oud Bussum" te Naarden, omgeven door prachtig hoog geboomte een vroolijke kameraadschapsmiddag gehouden.

Talrijke kameraadskes waren met hun gezin verschenen en werden op het grasveld verwelkomd door de groepsvrouwe, kam.ske Augsmayer.

Even dreigde er een regenbuitje, doch zoodra de N.S.B.-vlag een beschermende plaats had gevonden tusschen twee hooge boomen, verdween ook iedere bedreiging.

De samenkomst werd opgeluisterd door den volksdansgroep van kam. Klijn uit Hilversum.

Wedstrijden voor de kinderen met allerlei prijzen en zelfs een wedstrijd voor de kameraden waaraan een prijsuitreiking vastgeknoopt was, brachten de stemming er goed in.

Een der kameraden verraste allen met alleraardigste goocheltoeren, waar jong en oud terdege van genoten.

VELP

Op 12 Augustus j.l. werd er op een goedbezochte bijeenkomst van de N.S.V.O. een lezing gehouden over het Nederlandsche lied, door de Nederlandsche in Duitschland woonachtige mej. Scheumann.

De districtsleidster, kam.ske Japing, opende dezen middag en heette de aanwezigen hartelijk welkom. Mej. Scheumann begon met het mooie Nederlandsche lied „Merck toch hoe sterck".

In haar uiteenzetting wees zij op den grooten rijkdom aan liederen dien we hebben. Deze middag heeft ons geleerd welk een beteekenis en waarde er van het Nederlandsche lied uitgaat. Het is juist in dezen tijd zoo belangrijk samen de liederen te zingen en in het bijzonder de N.S.V.O.-sters moeten zich dit tot taak maken. Want jammer genoeg zijn er heel wat schoone echt volksche liederen in de verdrukking geraakt en hebben niet die belangstelling welke hun toekomt...

Wij vrouwen moeten liederen kennen om ze te leeren aan onze kinderen. Enkele liederen werden er ingestudeerd en weldra klonken de mooie melodieën door het kringhuis.

Na de rustpoos werd er een typisch Friesche visschersroep in den vorm van een canon geleerd.

Kam.ske Japing sloot den middag met een hartelijk woord van dank.

LOCHEM

Op 31 Juli j.l. maakte een gedeelte der N.S.V.O.-groep Lochem een fietstocht.

Om tien uur v.m. werd er vertrokken van het groepshuis.

De tocht ging over Goor naar Hotel „De Herikerberg" waar de koffie werd gebruikt. Dat men zich in dit hotel op zijn gemak voelde, behoeft geen betoog! Uit volle borst schalden de N.S.V.O.-liederen door het hotel tot vreugde van de gasten, welke allen kameraden waren.

Na dit oponthoud werd de tocht voortgezet naar den Arbeidsdienst voor meisjes te Markelo.

Bij aankomst werden de kameraadskes verwelkomd door een der leidsters, die hen ook rondleidde door de gebouwen en den tuin, welke laatste door de meisjes zelf wordt bewerkt.

Over Laren ging de tocht huiswaarts toe. Moe maar erg voldaan fietsten de N.S.V.O.-sters om negen uur Lochem weer binnen.

Mededeeling

Op verzoek van den propagandaleider der N.S.B. is door de propagandaleidster der N.S.V.O. een korte uiteenzetting van wezen en doel dezer organisatie samengesteld.

Deze uiteenzetting zal op de N.S.B.-vergaderingen worden voorgelezen.

LEIDEN

Op 8 Augustus j.l. werd door kring Leiden der N.S.V.O. onder begunstiging van vrij goed weer een boottocht gemaakt naar Haarlem. Ongeveer 130 kameraadskes en eenige genoodigden namen hieraan deel.

Om ongeveer negen uur v.m. werd de tocht in de beste stemming aangevangen. De gezelligheid werd verhoogd door de muziek aan boord, die o.a. ook onze N.S.V.O.-liederen lustig speelde, welke natuurlijk uit volle borst werden meegezongen.

In Haarlem werd er een wandeling gemaakt en in Restaurant „Ober-Bayern" een warme maaltijd gebruikt. Om ongeveer twee uur was het vertrek uit Haarlem en werd na een prettige vaart door de Ringvaart en over de Kager- en Brasemermeren om zeven uur Leiden weer bereikt.

Alle kameraadskes waren zeer voldaan en opgetogen over den zoo goed geslaagden dag. Aan den zijkant der boot was een groot spandoek bevestigd waarop de letters N.S.V.O. Dit gaf aan dezen tocht ook propagandistische waarde.

Het was de eerste en gezamenlijke uitgaansdag van den kring Leiden.

Mogen er nog meer volgen!

REDACTIE EN ADMINISTRATIE

Herhaaldelijk komt het voor, dat stukken, bestemd voor de redactie, worden gezonden aan de administratie. Dit geeft vertraging.

Alléén het aanvragen of opzeggen van abonnementen en advertenties, bestellen van extra nummers, briefwisseling over abonnementen en betalingen, dient te geschieden aan de Administratie der N.S. Vrouw, Postbus 832, Rotterdam.

Een oproep aan alle N.S.V.O.-leden

Onze Roode-Kruis-collecte behoort tot het verleden. Het resultaat was zoodanig, dat wij tevreden kunnen zijn. Anderen, personen wier meening gewicht in de schaal legt, waren dit ook, U kunt het in dit nummer zelf lezen. In verschillende plaatsen van ons land heb ik er met de leden der N.S.V.O. over gesproken. Dan stonden de gezichten vroolijk, dan was men blij over deze met succes bekroonden arbeid. Men voelde zich één door het gemeenschappelijk werk en door de goede uitkomst.

Deze eenheid, vrouwen der N.S.V.O., moeten wij behouden. Nu niet verslappen, nu géén inzinking, maar verder werken met minstens even veel, ja zelfs nog méér aandacht voor het werk dat weer op ons ligt te wachten. Geen enkele N.S.V.O.ster mag er tevreden mee zijn, wanneer anderen (dikwijls is het telkens weer hetzelfde groepje) het werk doen terwijl zij werkloos toezien en alleen klaar staan om... mee te buigen bij een verkregen succes. Dit heeft niets van arbeiden in nationaal-socialistischen geest.

Ieder die wil, kan haar taak in onze rijen gemakkelijk vinden.

Daar is in de eerste plaats de Sociale Zorg. Zeker, er is een leidster van deze afdeeling in Uw kring of groep, maar leiding geven beteekent niet, al het werk alléén doen. De leidster geeft den weg aan, de ZORG is voor allen, zonder onderscheid.

Als deze zomer voorbij is en de koude wintermaanden zijn daar, dan zal het aantal vragen om hulp met den dag stijgen, dan mag het niet voorkomen, dat de leidster van Sociale Zorg moet antwoorden: Ik heb geen kleeren. Wanneer IEDER, zonder uitzondering haar steentje bijdraagt, naar draagkracht, zal de leidster nooit voor een leege kast komen te staan; dan kan zij rustig den winter ingaan, wetende, dat al haar kameraadskes achter haar staan.

Verder: blijft nooit weg van onze bijeenkomsten zonder geldige reden. Een bijeenkomst der N.S.V.O. is geen bridge-middag of theekransje. Stel er U op in om, waar en wanneer het kan, leden voor de N.S.V.O. te winnen, steunt hierin de propagandisten. Ook ons eigen blad moet veel meer steun van alle leden ondervinden. Waar U maar kunt moet U abonnées werven. Nu heb ik weleens de klacht gehoord: ja, maar het is nog niet zoo mooi en uitgebreid, zooals wij dat willen. Kameraadskes, hebt ge er eenig begrip van hoe hoog de onkosten zijn aan de uitgave van een blad verbonden? Weet U wat één foto kost? Hoeveel duurder het wordt bij de kleinste uitbreiding? Als alle leden abonnée zijn, dan kan men U ook meer bieden. Den districts- en zelfstandigen kringleidsters verzoek ik toe te zien, dat de verslagen van vergaderingen op tijd aan de opstelster worden gezonden.

Denkt U eens meer om „De Nationaal-Socialistische Vrouw" als er iets gebeurt in de N.S.V.O. wat U vermeldenswaard vindt; schrijft U het even of zendt U eens aardig foto's. U weet toch het redactie-adres? A. W. te LUIJ, Zeestraat 76, Den Haag.

En het administratie-adres, waaraan U nog vandaag ten minste één abonnéé opgeeft luidt: Postbus 832 — Rotterdam (giro 715902 t.n.v. Volk en Vaderland).

Kameraadskes, nooit verslappen maar steeds meer, steeds intenser werken, dat zal U steeds meer voldoening geven; dan zijt gij geen dood lid meer van de Beweging, maar een krachtig levend onderdeel.

Moge dit spoedig meer en meer blijken! HOU ZEE!

Hoofd afd. II—N.S.V.O.

V. HEUFKE KANTELAAR—SCHOTS

Puzzle-rubriek

Op reis door Nederland

We gaan in dit nummer van ons blad nog eens op reis door Nederland, en we doen dit met behulp van 15 naamkaartjes. Elk dezer naamkaartjes bevat den naam van een Nederlandsche gemeente of onderdeel eener gemeente. Bij juiste „ontcijfering" geven de eerste letters der gevonden plaatsnamen — verticaal gelezen — wederom een Nederlandsche plaatsnaam te zien.

Hoe luiden de 16 plaatsnamen?

L. Blaas Sr.
MADE

Ch. N. Diels
MADE

N. I. U. Pret
BEERS

D. Poolen
HIEN

E. N. de Veer

Dr. N. O. Douwa
SCHORE

Pim G. Pad
ANE

A. E. v. Rande
LAREN

O. R. E. Kan
VEER (Lbg.)

St. Z. de Huif
LAREN

N. Leg
EEN

W. Ruil
EES — NUIS

E. C. O. Kan Jr

Is. Stijl
EEN

Dr. E. Hente
ERM

De oplossing dezer puzzle kan worden ingezonden, binnen 8 dagen na de verschijning van dit nummer aan het volgende adres:

Puzzle-Redactie
„De Nationaal-Socialistische Vrouw"
Postbus 832,
Rotterdam.

Voor de juiste oplossingen worden wederom enkele zéér fraaie prijzen beschikbaar gesteld.

Over de puzzle-rubriek kan géén briefwisseling gevoerd worden!

Oplossing

De oplossing van de lettergreep-puzzle welke geplaatst werd in ons vorige nummer luidt:

Ons hartvuur zij heilig en veilig onze haard.

Gevormde woorden:

1. overdaad; 2. Nederland; 3. slabak; 4. hectare; 5. ademhalen; 6. runderlapje; 7. teerzeep; 8. verkneukelen; 9. uitdooven; 10. uiengeur; 11. reveille; 12. Zwolle; 13. ijzerindustrie; 14. Helmers; 15. enerveeren; 16. ingenaaid; 17. lammergier; 18. integraal.

De namen der prijswinnaressen worden in ons volgend nummer bekend gemaakt.

Hieronder de namen der prijswinnaressen van de puzzle in no. 22 (lettergreep-puzzle):

Onze fraaie prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan de kam.skes: Questro, Kweektuinstraat 28, Haarlem; E. W. S. J. Smolders—Hellenthal, Willem de Zwijgerlaan 32, Voorschoten; A. Steinmeijer—Hemkamp, Van Cittersstraat 56, Rotterdam.

Nieuwe kinderboeken:

Bij de **Gebr. Kluitman, Alkmaar,** is een zeer mooi uitgevoerd boek voor jongens en meisjes verschenen van de hand van **C. Wilkeshuis** en op geestige wijze geïllustreerd door **Hans Borrebach: „Mikkeltje van den Molen".** Het betreft hier geen molenaarszoon, zooals men bij het lezen van den titel denkt. Neen, Mikkeltjes vader heeft een prachtige draaimolen met mooie witte paarden met roode zadeldekjes.

Mikkeltje gaat met Mie, het oude draaimolenpaard, den houten August en z'n onafscheidelijk houten ros Gregorius een droomland van avontuur in.

Wat dit span alzoo meemaakt moeten onze kinderen maar eens gaan lezen. zij zullen er veel plezier van hebben.

„Jantientje en Ko aan de wal" door **C. E. Pothast-Gimberg** en uitgegeven bij de **N.V. De Arbeiderspers, Amsterdam,** verhaalt de verdere lotgevallen van het sympathieke schippersmeisje Jantientje, dat zoo'n echt zonnetje voor iedereen is. Jantientje en Ko moeten naar school en daarom aan wal. Ze trekken in bij Grootmoe, die beneden aan den dijk woont.

Het leven aan wal brengt voor Jantientje heel wat nieuwe belevenissen mee.

Toon Pluymers verzorgde het boek met gezellige penteekenigen.

Niet alleen kinderen maar ook volwassenen zullen dit boek met genoegen kunnen lezen.

Inmaaktijd

Augustus is een drukke maand
Voor moeders van gezinnen.
Als Moeder niet zoo zorgzaam was —
Wat moesten wij beginnen!
Vóór dag en dauw reeds staat zij op
Om boontjes af te halen;
En heele emmers staan gereed,
Die zij nog door moet malen.
Zóó is zij bezig, dag aan dag,
Met zouten, koken, werken;
Om kelder en provisiekast
Zoovéél zij kan te spekken.
Zoolang er malsche boontjes zijn
Blijft Moeder bezig — stellig!
En Vader loopt de deur maar uit:
Die vindt het ongezellig! —
Maar als hij straks den kelder ziet
Met al die mooie flesschen
Vol boontjes, erwtjes, postelein;
En kersen, pruimen, bessen......
Dan zwijgt zijn egoïsme stil
En wordt iets week van binnen......
Als Moeder niet zoo zorgzaam was,
Wat moesten wij beginnen!?

B. B. B.

NU HET ER OP AAN KOMT

Tien geboden voor de huisvrouw

Op straffe van verspilling van geld, goed, energie, tijd en een goed humeur:

Laat de melk nooit grooter worden dan de pan.

Laat de vlammetjes niet om de pan spelen, maar druk ze den kop in.

Laat het deksel niet op de pan dansen. Zoodra iets kookt, het vuur temperen.

Laat den lepel geen roffel op de pan slaan.

Giet in een gloeiend heete pan geen koud water.

Behandel emaille pannen niet met venijnige schuurmiddelen.

Laat de keuken niet vol met vuile vaat. (Al het gebruikte eet- en drinkgerei spoelen en stapelen.)

Laat vuile doeken niet zoo opdrogen.

Laat pottenkijkers niet binnen. (Het menu moet een verrassing blijven.)

Maak geen buurpraatjes tijdens 't koken.

„Hoe Jaap vrienden kreeg" verhaalt **G. ten Napel.**

Jaap wordt na heel wat belevenissen opgenomen in een kring van echte Hollandsche jongens, die niet alleen gevoel voor humor hebben, maar weten waar het op aan komt en steeds klaar staan om te helpen waar dit noodig is.

Het aardige door **Pol Dom** geïllustreerde boekje werd uitgegeven door **Gebr. Kluitman, Alkmaar.** Leeftijd 8-12 jaar.